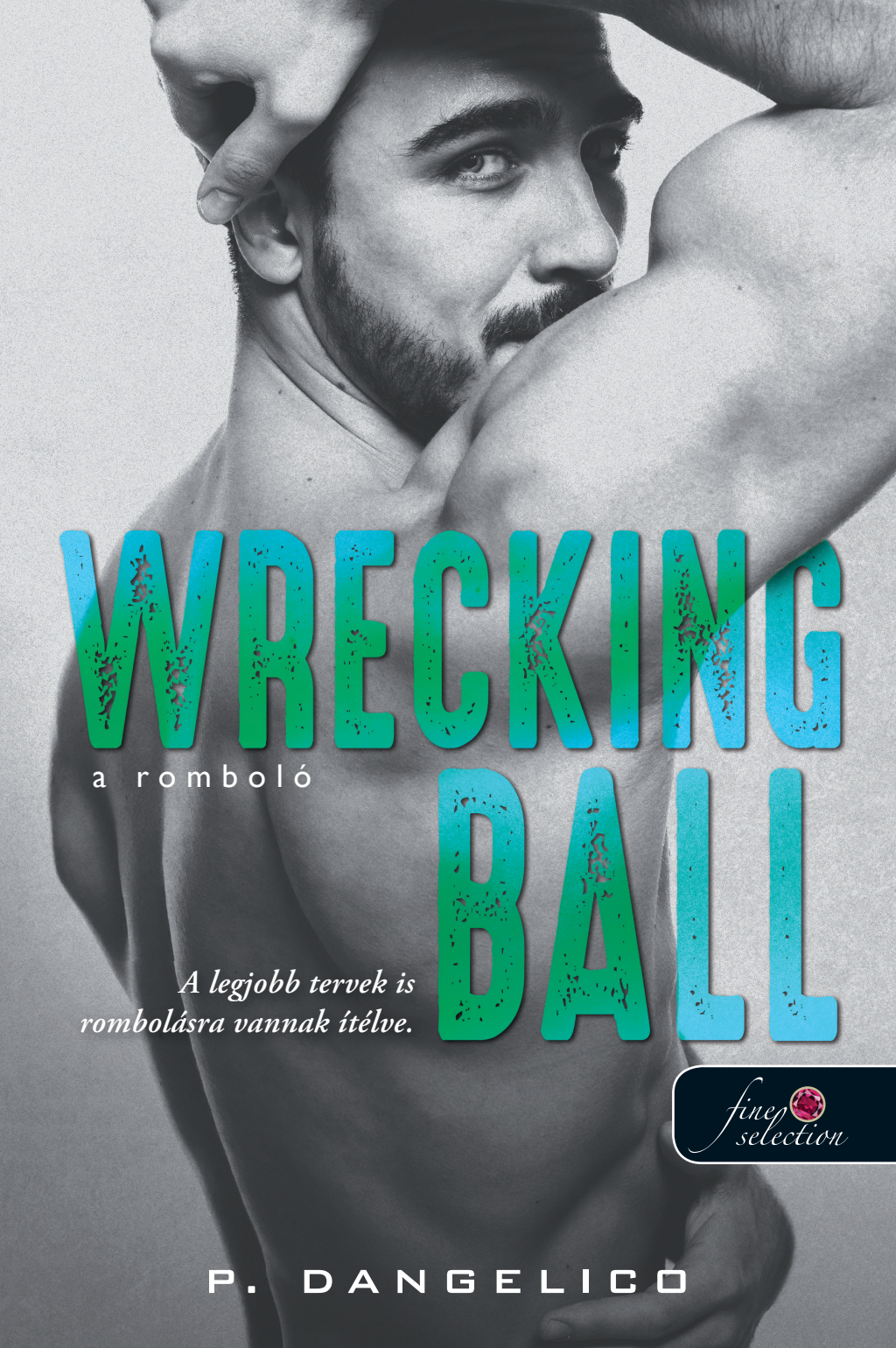

WRECKING a romboló BALL

*A legjobb tervek is
rombolásra vannak ítélve.*

*fine
selection*

P. D A N G E L I C O

P. D A N G E L I C O

WRECKING a romboló BALL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

ELSŐ FEJEZET

LÁNYOK, TANMESE KÖVETKEZIK.

Soha ne menj hozzá olyan pasihoz, aki vallásos hevülettel képes idézni *A Wall Street farkasát*! Ha Gordon Gekko a mintaképe, irány, és pakold is a bőröndöd! Higgyétek el, sok mindent megadnék érte, ha anno valaki engem is figyelmeztetett volna.

– Itt és itt írja alá – utasít a keselyű, ismertebb nevén a szövetségi ügyész, és ezzel az ügy hivatalosan is lezárásra kerül.

Elém tolja a papírköteget a tárgyalóasztalon át. Fogom a tollat, amit az ügyvédem nyomott a kezembe, majd megállok.

– Mi a helyzet a pénzzel a letéti és a magáncélú megtakarítási számlámon?

– Kártalanítási kötelezettség.

A legkegyetlenebb híreket mindig látgy, enyhén androgün, mégis kifejezetten ijesztő hangnemben képes tálalni. Mostanra már túlságosan is hozzászoktam. Ocsmány mosoly játszik a szája szélén, szerencsére azonban az áthatóan gyilkos pillantásom gyorsan meggyőzi róla, hogy álljon le. Majd kérdő pillantást vetek a túlfizetett

ügyvédemre, akinek – szokásához híven – semmi hozzáfűznivalója sincs a témához.

– Mrs. Blake, minél többet szerzünk vissza, annál jobb helyzetben indulhat neki, ha esetleg polgári perre kerül a sor.

– Valamit tisztázzunk! – kezdem a felháborodástól már fuldokolva, mivel az elmúlt három év rémálmai már se türelmet se választékoságot nem hagytak maguk után. – Attól függetlenül lefoglalhatják minden létező vagyontárgyunkat, hogy a férjem soha nem használta a befektetők pénzét a saját céljainkra?

– Mrs. Blake... – folytatja lágy hangon.

– De hiszen csak a veszteségeket fedezte!

– Mrs. Blake, az ön férje megállhatott volna egy, kettő vagy akár három év után is. De nem tette. Ez a piramisjáték csak a férje sajnálatos halálával ért véget. Nagy valószínűséggel, ha még élne, az ügy azóta is folytatódna. Élete utolsó öt éve alatt semmiféle legális bevételt nem tud felmutatni. Mit gondol tehát, kié is mindaz a vagyontárgy?

Esküszöm, ha még egyszer kiejti a száján, hogy „Mrs. Blake”, fogom ezt a tollat, és nyakon szúrom vele magam. Ettől még sajnós mond valamit. A Matt által kiszámlázott befektetések kezelési díjai sehogy sem lehettek legálisak, mivel a legnagyobb teljesítménye anynyi volt, hogy elvesztette az összes ügyfele befektetési pénzét.

– Ahogy már említettem, nagy a valószínűsége, hogy az érintettek polgári pert követelnek majd – ismételte még egyszer a végső tördőfést kaján csillogással a szemében.

Csak lélegezz, csak lélegezz... nem lehet most pánikrohamod!

Eszemben sincs, hogy megadjam ezt az elégtételt ennek a szadista rohadéknak. Átpörgetem az agyamban az előhívható legmegnyugtatóbb képek mappáját, hogy találjak valami fókuszot, de helyette csak a férjem arca villan be egy pillanatra.

Csak lélegezz, csak lélegezz... lélegezz, basszus, mielőtt elájulsz!

Még mindig felfoghatatlan számomra, hogy tehetett ilyet Matt. Matthew Edward Blake a gimis nagy szerelmem volt, a másik felem, életem értelme. Ő volt a férfi, akié az első csókom, az első táncos, az első éjszakám lett. Az a férfi is ő volt, aki éveken át hazudott nekem. És nekem halvány fogalmam sem volt az egésztől. Viszont nem hibáztathattok. Nem éltünk kimondottan fényűző életet. Idillinek mondhatnánk, de fényűzőnek semmiképp. És ez így ment három évvel ezelőttig, amikor is egy hideg téli éjszakán az életemet örökre megváltoztatta a küszöbömön álló rendőr, aki informált: a férjem autóját és a holttestét épp azelőtt halászták ki a Hudson folyóból.

És ez csak a kezdet volt. A nyomozás csak ezután jött.

Az ambíció mindig is szerves része volt Matt személyiségének. Ez soha nem is volt kérdés. Imádta a csillogó szép dolgokat, na és? Nem volt mohó. Mindig is kedves és nagylelkű volt a körülötte élőkkel. Pont emiatt is döntöttem úgy, hogy nála az ambíció pozitívum. Azonban az én ambícióim kicsit más természetűek voltak. Legyek jó feleség. Biztosítsam a legjobb oktatást az összes harmadikos kisdíáknak, aki az osztályomba lép. Ez minden, ami valaha is fontos volt számomra. Vágytam-e valaha is arra, hogy a Fortune magazin 500-as listáján valamelyik cég nagyfőnöke legyek? Nem. Álmodtam-e valaha Pulitzer-díjról? Nem. Hogy kvalifikáljak az olimpiára? Nagyon nem. És ha ettől most visszaesik a feminista mozgalom 50 évvel, akkor is ez a helyzet.

Egy ideig fontolgattam, hogy mesterdiplomát szerzek gyermekfejlődéstanból, amíg Matt meg nem győzött, hogy lesz elég dolgom majd a saját gyerekeink nevelésével is. Soha nem akart észszerűtlen dolgokat. Soha nem adott rá okot, hogy kételkedjek benne.

Így, ahogy egy jó feleséghez illik, kiálltam a férjem mellett. Végül is csapatjátékos vagyok, a végletekig lojális. Mikor Matt a connecticuti házat akarta – amit meg sem engedhattünk volna magunknak –, én belementem. Mikor beállított a BMW-vel – amit se nem akartam, se szükségem nem volt rá –, én csak a nagylelkűséget láttam. Nincs baj a tárgyi dolgokkal, de nekem ott volt a családom, a barátaim és életem szerelme. Matt viszont mindig többre vágyott. Semmi sem volt elég. Volt benne egy bizonyos nyughatatlanság, amivel soha nem foglalkoztam eléggé. Így visszanézve, bárcsak így tettem volna – és örökké neheztelni fogok magamra, hogy túl gyáva voltam szembenézni vele. Az igazat megvallva folyton éreztem, hogy valami piszkálja a tudatalattimat, mint egy szálka, amit nem látok, de érzem, hogy ott van. És most, hogy ő már nincs, soha nem fogom megtudni, hol siklott ki végérvényesen a dolog.

– Három napot kap, hogy elhagyja a házat. Amennyiben a ruháin kívül bármi mást elvinne, úgy azonnal perbe fogjuk – informált a keselyű.

Ezzel hivatalosan is megfosztottak mindenemtől.

Ha ez egy szaftos kis romantikus vígjáték lenne, ez lenne az a pillanat, amikor előrukkolok a nagy sorsfordító visszatéréssel. Peregnék rólam a cu ki képek, ahogy az edzőteremben izzadok, mint egy ló; kipakolom a ruhásszekrényemet és a hűtőt; új melót szerzek. A háttérben Chaka Khan közreműködésével valami mocsok vagány betétdal menne, amiben arról énekel, milyen menő lesz ez az új és erős én. Előre szólok: semmi ilyesmi nem történt.

– Mi a helyzet a macskámmal? Azért a macskámat elvihetem? Vagy ő is része a kártalanításnak?

Önhibámon kívül ugyan, de az egész életem romokban hever, és a régóta bennem fortyogó düh végül elérte a forráspontot.

Olyan hangos sóhajlás keretein belül, hogy még Alaszkában is hallani, az ügyész összefonja virliujjait, és csak ennyit mond:

– Viheti a macskát, de semmi mást.

Úgyis gyűlöl az a rohadt kis dög, már csak azért is magammal viszem.

* * *

– Kivitted a szemetet?

– Igen, anya.

– Hoztál tejet?

– Már másodszorra kérdezed, és igen, hoztam.

– A 2,8 százalékosat, nem a soványat, ugye?

Ó, édes drága jó istenem...

– Igen! Foglalkozhatnék most végre azzal, amit elkezdtem?

– Nem kell felkapni a vizet, csak kérdeztem valamit.

Leszegett fejjel, kéztördelve vonul ki a pici étkezőből a konyha felé. És jöhet a jól időzített szemforgatás is. Senki nem hozza olyan jól a mártír szerepet, mint Angelina DeSantis. Hozzá képest Teréz anya körözött bűnöző.

Visszafordulok apám ősrégi laptopjához, ami nem támogatja a Flash alkalmazásokat, tehát így a világ összes honlapja értelmezhetetlen a gép számára. Így muszáj volt a legzavarbaejtőbb, enyhén megkérdőjelezhető oldalakon kutakodnom az álláshirdetések között. Olyan oldalakon, ahol ahhoz hasonló ajánlatok fogadtak, mint a „18 és 30 év közötti női masszört keresünk a Happy Day Spa központba” vagy az „éjszakai bárba keresünk recepcióst”. „Éjszakai bárba”... Hát persze.

– Foglald le magad! Menj vissza dolgozni! Az majd eltereli a gondolataidat!

Mindenki ezt hajtogatja.

Az egyik legfőbb probléma viszont, hogy képtelen vagyok akár egy istenverte munkát is találni. Már látom, hogy hosszú és fáradtságos folyamat lesz összeszedni az életem széthullott darabkáit. Arra pedig már legvadabb álmaimban sem merek gondolni, hogy valaha is hasonló életet élek majd, mint a botrány és a sikkasztó férjem előtt. Csak sosem gondoltam volna, hogy ennyire reménytelen lesz.

A szövetségi ügyésznél tett legutóbbi látogatásom után, ahogy hazaértem, a kukába vágtam a mobilom, bebújtam a takaró alá, és úgy bógtem, mintha az állásom múlna rajta. Elsirattam a szerelmem, a legjobb barátom, de elsirattam egy olyan életet is, amit egykor még igaznak hittem. Azok az évek, az emlékek... Minden csak hazugság volt. A férjem milliókat csalt el bárkitől, aki hajlandó volt rábízni a pénzét. A saját életemről van szó, de mégis úgy hangzik, mint egy gagyi realitysorozat forgatókönyve. Csakhogy ez a gagyi realitysorozat a szaros kis életem. Papírom is van róla.

A kétségbeesett bebábozódás után viszont nem csodaszép pillanóként bújtam ki a gubómból, hanem egészségtelen mennyiségű dühtől fuldokló nőként. Ráadásul a düh egy bizonyos nem ellen irányult. Aztán összepakoltam a cuccaimat és a macskámat, majd – mivel a BMW-met addigra már lefoglalták – egy sárga taxiban tettem meg a büszkeségemet végleg porba sújtó utat vissza, a szüleim házába. Négy hónap telt el, mióta elvesztettem az otthonomat és a munkámat. A ház tele volt emlékekkel, nem is bántam túlzottan, hogy el kellett jönnöm. A munka viszont már teljesen más tészta. Az oktatási hivatal úgy látta jónak, ha rohadt gyorsan elhúzóok, mivel pár harmadik osztályosom szülei Mattnél intézték a befektetésüket.

– Találtál valamit, kincsem?

Apa kérges, bütykös kezét érzem a vállamon. Imádom anyát, tényleg, de igazából mégiscsak apás gyerek vagyok. Megpaskolom a kezét, és felnézek abba a barna, biztató szempárba. Mintha a sajátomba néznék. Thomas DeSantis a mai napig sármos a maga módján, de mióta az a bizonyos bomba felrobbant az életemben, apa gyorsított ütemben kezdett el öregedni. Mostanában már többnek néz ki a tényleges hatvanhat événél.

Egyke gyerek vagyok, késői kis csoda. Már milliószor hallottam a történetet: hogyan toppantam be az életükbe tíz év házasság után, sokkal azután, hogy a szüleim letettek még a reményről is, hogy megfoganjak. Szóval azt állítani, hogy minden álmukat és reményüket egy lapra tették fel velem, nem is olyan nagy túlzás.

– Még semmit – válaszolom valami olyan furcsa, magas hangon, ami kétségkívül a világ legszánalmasabb próbálkozása az optimista hangvételre.

– Mi a helyzet az ügynökséggel?

Már nem is merek válaszolni, annyira félek, hogy elcsuklik a hangom. Így csak egy gyors fejrázásra futja. Az ember azt gondolná, hogy két olyan diplomával, mint a pszichológia és a korai gyermeknevelés, nem lesz olyan nagy probléma normális munkát találni. De mivel a férjem bűncselekménye – a fényképpemmel együtt – elég nagy nyilvánosságot kapott még a szomszédos államokban is, én pedig jelenleg nem engedhetem meg magamnak, hogy máshová költözök – legalábbis nem olyan helyre, ahol nem ismernének fel túl könnyen –, a munkakeresés több mint kínzóan fájdalmas élménynek kezd bizonyulni. Jelenleg nincs más választásom, mint lealacsonyodni bármilyen munkához. Lassan kész vagyok jelentkezni az „éjszakai bárba” is recepciósnak. Már amennyiben felvesznek.

– Találni fogsz valamit. Biztos vagyok benne. És csak hogy tudd, bármikor meg tudom kérdezni Billt, hogy szüksége van-e még egy titkárnőre.

Bill a tulajdonos annál a csatornázási cégnél, amit apa vezet. És nem utolsósorban, Bill az a kujon, aki egy alkalmat sem szalasztana el, hogy valahogy hozzá ne dörgölőzzön a mellemhez a karácsonyi partikon, miközben ragaszkodik hozzá, hogy szólítsam Bill bácsinak.

Nem, kösz.

Mindig is úgy gondoltam, hogy apának saját céget kellene alapítania. Ő viszont folyton csak azt mondogatja, hogy sosem tudná ezt tenni Bill-lel, akinek az első munkáját köszönheti, miután befejezte a szakképzőt. Az igazat megvallva, apával nagyon sokban hasonlítunk. Ami annyit tesz, hogy nincs szüksége sokra a boldogsághoz. Anya és én mindent megadunk neki, amire valaha is szüksége volt. És ezt sosem felejtí el közölni velünk.

– Amúgy hogy állsz pénzzel?

– Minden rendben, apa, tényleg! – nyugtatom meg gyorsan.

Nyilván méretes hazugság. Viszont ezen a ponton előbb állnék ki a sarokra, mint hogy egy fillérrel is többet elfogadjak a nehezen összezakuporgatott pénzből. A szüleim jó munkásosztálybeli emberek, a végletekig fegyelmezetten spórolósak és régi vágásúak, amennyire csak lehet. Nekik még a bankkártya is gyanús. Évekbe telt, mire anya beadta a derekát, és elkezdett ATM-et használni. A mai napig látom, hogy legalább tízszer nyom rá a megszakítás gombra, miután befejezte a tranzakciót, mivel meg van róla győződve, hogy az utána következő ember valahogy hozzáférhet a számlájához.

Viszont az elmúlt tíz év gazdasági viszonyainak köszönhetően a bevételük már nem tudja fedezni a kiadásait. Nem is olyan régen, már a félretett nyugdíjalapjukba is bele kellett nyúlniuk. Abba

a nyugdíjalapba, ami komolyan megtizedelődött a jogi hercehurcában, miközben bizonyítani próbáltuk, hogy semmi közöm nem volt Matt üzleti ügyeihez. Az egyetlen színfolt ebben az egész rémálomban, hogy Matt soha nem ajánlotta a szüleimnek, hogy nála intézzék a befektetéseiket, érintetlenül hagyva ezzel az ő nyugdíjukat, miközben sokan mások hatalmasat buktak az üzletén. Vajon szándékosan csinálta, tudván, hogy szükségem lesz a pénzre, hogy bizonyítani tudjam az ártatlanságomat? Már sosem tudom meg. A végén mindenki csak veszített. Ezért nem kérhetem őket, hogy több pénzt kölcsönözzenek nekem. A helyzet már hivatalosan is tarthatatlanná vált. És épp ekkor, valami csoda folytán, megszólalt a mobilom. A hívó fél az ügynökség, akikhez egy hónappal előtte jelentkeztem be. Most hívnak először.

– Haló, tessék! – veszem fel lelkesen.

– Miss DeSantis?

Hát igen. Megtanultam a leckét. Egyszerűbb, ha a lánykori nevet használom. A Blake vezetéknevet csak megvető tekintetek illetik abban a pillanatban, ahogy leesik nekik, mivel kapcsolatban halották a nevet. Nyilván azt feltételezik, hogy legrosszabb esetben is bűntárs voltam. Vagy legjobb esetben, legalábbis, hogy tökéletesen tisztában voltam vele, mit művel a férjem. Semmi probléma, hogy közben már két kormányzati szerv is tisztázta a helyzetemet. Bele sem merek gondolni, hogy mi lett volna, ha nincs pénzem normális ügyvédre.

– Igen?

– Szeretnénk, ha bejönne holnap. Befutott egy hirdetés, ami megfelelő lenne Önnek.

A felmentő sereg. Az utolsó pillanatban.

* * *

– A munka elengedhetetlen velejárója, hogy be kell költöznie.

Türelmesen várom, hogy a velem szemben ülő Mrs. Marsh, az ügynökségtől, folytassa a mondandóját. Kiveszi a tollat a füle mögül, és belepiszkál vele a feltupírozott sötétbarna bubifrizurájába, hogy megvakarja a halántékát. Végignézem, ahogy a korpa leszállingózik, egyenesen a fekete blézere vállára.

– Problémát jelentene-e ez? A munka rendkívül jól fizet, az ön helyében nem gondolkodnék rajta túl sokat.

Bambán nézek rá, és várom a csattanót. Ez a munkalehetőség egyszerűen túl szép, hogy igaz legyen, és nem mellesleg – hála a jóképű és szerető férjem tetteinek – született szkeptikus vált belőlem. Számomra már minden túl szép, hogy igaz legyen.

– Hova kellene beköltözni?

A helyzet a következő: 48,77 dollár van a számlámon, szóval ha Szudánba kell mennem, akkor már ülök is fel az első gépre.

– New Jerseybe, Alpine-ba.

– Alpine csak 10 percre van attól, ahol jelenleg is élek.

– Amennyiben nem hajlandó beköltözni, nem is veszik fontolóra az állásjelentkezését. És hogy őszinte legyek, Miss DeSantis, nem igen tudtunk olyan munkáltatót találni eddig, aki hajlandó lett volna eltekinteni a rossz hírével járó ismertség problémáitól. Senkinek sincs szüksége a problémázásra – fejezi be egy vállrándítással, olyan szűk szemmel nézve rám, amittől viszont csak úgy tűnik, mintha szorulása lenne.

– Nem értem, akkor mégis, miért vennének egyáltalán fontolóra.

– A hirdetés a gyermekgondozás és oktatás címszó alatt került hozzánk. Ön az egyetlen az adatbázisomban, aki megfelelne.

Na erre a lélegzetvételnyi szerencsére volt szükségem. A gyerekek a mindenem.

– De tisztában vannak vele, hogy ki vagyok, igaz?

Az első ígéretes munka hónapok óta, én meg próbálom lebeszélni róla. Valaki pofozzon már fel!

Mrs. Marsh rajzolt, túlszedett szemöldökei felszaladnak.

– Még nem. – Enyhe büntudat játszik a szorosan összeszorított vékony ajkai körül. És tessék, az egy perccel ezelőtt még épp hogy ébredező remény már szerte is foszlik. – Végül úgyis rájönnek, mikor lefuttatják az ellenőrzéseket. Addigra pedig remélhetőleg már jó benyomást tesz rájuk. Valamint nincs igazán abban a helyzetben, hogy válogasson.

Az utolsó mondatot már csak motyogva leheli maga elé, ettől még persze minden egyes szót értek.

– Vagyis?

Nagy sóhaj kíséretében válaszol:

– A pletykák szerint eddig még nemigen tudtak senkit hosszú ideig maguknál tartani. Nem akarom véka alá rejtetni a dolgot: az ügyfél kimondottan problémás ember. Nem véletlenül fizet jól a munka.

Ó, igen, és itt is van a csattanó.

– Titoktartási szerződést kell aláírnia, a munkavégzés szigorú szabályok mentén folyik, valamint teljes orvosi ellenőrzésen is át kell esnie.

– Miért is? – kérdezem valószínűsíthetően elképedt arckifejezéssel.

– Hogy megbizonyosodjanak róla, hogy nincs semmilyen fertőző betegsége.

– Gondolom, ez meg is magyarázza a dolog „kimondottan problémás” részét.

Természetemnél fogva alkalmazkodó típus vagyok, iszonyú magas ingerküszöbbel. Hajlamos vagyok kikerülni a konfliktusokat,

ami annyit tesz, hogy még akkor is hajlandó vagyok bocsánatot kérni, ha nem én voltam a hibás, amennyiben ezzel el tudom kerülni a konfrontálódást. Félreértés ne essék, nyámnyila azért nem vagyok. De a békét mindig is többre értékeltem, mint megnyerni minden buta, apró összezördülést. Ezzel együtt az elmúlt három év történései erőteljesen megtépázták és próbára tették a türelmemet. Ha a munka nyilvános megszégyenítéssel jár, akkor nem lesz jó vége a dolognak.

– Tehát akkor szeretné az interjút vagy sem?

A gondolataim egyből visszakalandoznak az „éjszakai bár” recepciós állásához: szőrös, izzadt pasik, fogpiszkálóval a foguk közt, ahogy épp csekkolják a fenekemet és bébinek szólítanak.

– Mi is a pontos cím?

MÁSODIK FEJEZET

ASORS FINTORA, hogy a város, ahol felnőttem, a város, ahol a szüleim még a mai napig is élnek, mindössze három városnyira van a címtől, amit az ügynökségtől kaptam. Gazdasági szempontból viszont nem is lehetnének messzebb egymástól. Míg az én városkám lakói a rendíthetetlen munkás- és középosztály megtestesítői, addig Alpine rendre bekerül az ország két legdrágábbnak ítélt lakóövezetébe. Egyszer régen, nagyon régen, még a Frick család hívhatta Alpine-t az otthonának, mára viszont a Combsok – úgyis mint Sean Combs –, Cece Sabathia és a Chris Rock-félék vegyülnek errefelé a Wall Street legnagyobb kutyáival.

Anya húszéves Camryjében ülve lassan araszolok előre, lehetetlen küldetesként keresgélve a házzszámokat, hogy megtaláljam a kezemben szorongatott papírra felírt címet. Alpine azonban nem a tipikus gazdagnegyed. Az itt élők gondosan kerülik a felhajtást, közismerten zárt közösség. A hosszan elterülő birtokok magas falak és sűrű fasorok mögött bújnak meg. Ha csak véletlenül autózik át rajta az ember, azt hihetné, csak egy az átlagos vidéki kisvárosok közül.

Végre előbukkan a helyes házszám egy egyszerű fakapura erősítve. Begurulok a fekete kapucsengőig, és bejelentem magam. Lassan nyílik előttem a kapu, és felfedi a birtok látképét. Kertrendezés magas fokon. Kanyargó, köves kocsibejáró nyúlik túl a fákon a még télből ébredező gyepszőnyegen át, egészen a hatalmas fehér, fekete spalettás viktoriánus ház fényes fekete ajtajáig. A torkom váratlanul összeszorul, ahogy belém nyilall, mennyire hasonlít ez a ház az enyémhez. Mármint a stílus, nem a méret. Ez a ház háromszor akkora, mint az én házam. Vagyis a volt házam, ami jelenleg az amerikai kormány tulajdonát képezi.

Gyorsan leellenőrzöm az arcom a visszapillantó tükörben. A szögegyenes, sötét hajam szokásos módon kontyba van fogva. Szintén szokásos módon pár szál már összevissza ki is áll belőle. Smink gyanánt mindössze szempillaspirál van rajtam. Könnyen barnulós, közepsötét bőröm van, mint apának, az ornyergemnél egy rakás jól látható szeplővel, amit anyának köszönhetek. Ebből kiindulva – plusz vegyük hozzá a telt ajkaimat – a túl sok sminktől sajnos inkább úgy nézek ki, mint egy Broadway üdvöske vagy egy pucckirálynő, szóval egy kis szájfényen és szempillaspirálon kívül szinte soha nem használlok más sminket. Egy dolgot tisztázzunk: attól, mert az ember New Jersey-ben nőtt fel, még nem fog úgy kinézni, mint a *Született feleségek* szereplői. Személy szerint nálam a szezonbérlet veri a gyémántot, a naptej a sminket és a lapos talpú a magas sarkút. De mondjuk ez csak az én esetem.

Miután kisimítom a szürke Theory zakómat és lesöprök egy kórsa szösz a nadrágomról, gyorsan elmormolok egy miatyánkot és megnyomom a csengőt.

Akárhogy is vesszük, nem vagyok vallásos, bár jelen állapotomban az állatáldozaton kívül bármire képes lennék, hogy munkához

jussak. Ebben a pillanatban nyílik az ajtó, az agyam pedig totálisan és végérvényesen üresjáratba kerül.

Jöhet a szívmasszázs, azt hiszem, megállt a szívem.

A jelek szerint Josh Duhamelnek van egy hasonmása, mivel éppen őt bámulom. Várjunk, ez a pasi még lehet, hogy nála is jobban néz ki. Táncot jár tőle az ember méhe, annyira. Kétségkívül az ilyen-fajta génállománynak köszönhetjük, hogy a Neander-völgyi ősemberből végül homo sapiens lett. Hosszú szempillák, mandulavágású szemek és versbe illően szimmetrikus arcszerkezet.

– Miss DeSantis? – nyújtja a kezét meleg mosollyal. Valamilyen oknál fogva nagyon örül a találkozásnak. Én viszont csak állok bambán, és zavarba ejtően hosszan bámulok vissza rá. Értetlenül szalad össze a szemöldöke.

– Ööö... igen – nyögöm ki végre, bár inkább kérdésnek hangzik. Klassz, ígéretes kezdés.

Fejcsóválva a saját suta tapintatlanságom miatt, végül is sikerül kezem ráznom vele. Meglepően durva és kérges a keze.

– Kitűnő, fáradjon beljebb! – És félre lépve helyet enged, hogy bemehessek.

Követem a házon keresztül, ami teljesen üres, semmi bútor. Végre megérkezünk egy nagy nappaliba, ami az egész falat befedő, gigantikus tévét és két újnak látszó karosszéket leszámítva szintén teljesen üres.

– Foglaljon helyet, kérem! – mondja Mr. Tökéletes DNS. Ő velem szemben ül le, szétvetett lábbal és leszegett fejjel egy nyitott doszsiéra fókuszálva az ölében.

Vajon már mondta a nevét, én pedig csak nem hallottam?

Gyorsan átlapozom a mentális naplóm, viszont semmit nem találok.

– Elnézést, meg sem kérdeztem a nevét – hozom fel gyámoltalanul. Ez baromi jól halad idáig.

– Ahogy aláírta a titoktartási szerződést, minden kérdésére tudok majd válaszolni – mondja egy mosoly kíséretében. A megfogalmazás kissé furcsa és talányos, viszont nem engedhetem meg magamnak azt a fényűzést, hogy vitába szálljak vele. Gyorsan átfutom a szöveget, majd aláírom a papírt.

– Ethan Vaughn. Mint Mr. Shaw ügyvédje és menedzsere, én bonyolítom le az összes előszűrést ügyfelem részére.

– Tehát nem önnek fogok dolgozni?

– Nem – mondja mosolyogva, mikor észreveszi a megkönnyebbült sóhajomat. Ez a pasas még akkor is megérne pár ajtócsapkodást, ha örök életre szüzességet fogadtam volna.

– Elnézést kérek a tájékozatlanságom miatt, viszont az egyetlen információ, amit megelőzőleg kaptam, annyi volt, hogy az állás beköltözéssel jár és gyereknevelésről szól.

Enyhén összeszorítja a száját, majd nagyon megfontoltan, csak ennyit közöl:

– Mr. Shaw-nak jelenleg tanárra és nevelőnőre van szüksége a nyolcéves unokaöccse mellé. – Visszafojtott lélegzettel hallgatom, de a szinte megszállott izgatottság villanása biztos nem marad észrevétlen a szememben.

– Látom, három évig tanított harmadik osztályosokat. – Van valami furcsa a hanglejtésében, viszont, mivel a szeme rátapadt az önéletrajzomra, képtelen vagyok többet leszűrni az arcából.

– Így van.

– Samnek is van beleszólása, hogy kit veszünk fel, viszont a végső döntés Mr. Shaw-é. – Mr. Tökély arckifejezése hirtelen feszültté válik. – Miss DeSantis, ön sportrajongó?

Sportrajongó? Enyhe kifejezés. Végzős koromig softballoztam a Bostoni Egyetem csapatában, amíg már azonban a vállam nem bírta tovább, és döntenem kellett: folytatom és elviselem a nem szűnő fájdalmat, vagy abbahagyom. Ha labda van a játékban, vagy bármi más golyószerű, már meg is vagyok véve. Pillanat, pillanat! Golyó, mint labda, félreértés ne essék...

– Ööö, igen... Miért is?

Csalódott, mély sóhaj.

Basszus, ez lett volna a rossz válasz?

– Mert Mr. Shaw alatt Calvin Shaw-t értem.

Szinte megmerevedek, miközben próbálok rájönni, miért is hangzott ismerősen ez a...

Azt a rohadt! A New York Titans irányítója!

– Mit gondol, problémát fog ez jelenteni? – kérdezi óvatosan.

– Nem – válaszolok, egy kicsit talán túl buzgón is. Nem, mert nem fog problémát jelenteni.

Kicsit sem hoznak lázba a hírességek. Az ok alfája és ómegája az az egyszerű tény, hogy az elmúlt időben túlzottan is kijutott a hírnévből. És innen ez már csak egyszerű túlélési ösztön. Muszáj munkát szereznem. Ha az említett celeb maga Jézus lenne, akkor mosnám a rongyait és fényesíteném a szandálját, akárhány Facebook vagy Twitter követője is van az embernek. Sokkal nagyobb szükségem van erre a pénzre, mint hogy azon aggódjak, ki adja a fizetésemet. Ha az illető nem a fehérek felsőbbrendűségét hirdető pedofil, aki kiskutyák rugdosásában leli a legnagyobb örömét és jó kapcsolatokot ápol az ISIS-szal, már írom is alá a papírokat. Nem mellesleg, elkötelezett híve vagyok a másik New York-i focicsapatnak.

Eközben Mr. Tökély válla fölött, a nagy, nyitott nappali végében feltűnik egy hatalmas termetű pasas, aki törülközővel a nyakában

végigsétál a folyosón. A hatalmas alatt pedig azt értem, hogy majdnem két méter, tiszta izom. Ezt onnan tudom, mert az izzadságtól átítatott, fehér pólója szinte rá van olvadva a felsőtestére, gyönyörűen kiemelve minden egyes porcikáját. A haja sötét, majdnem fekete és hosszú – sokkal hosszabb, mint a hivatalos fotókon és a városzerte elhelyezett hirdetőtáblákon –, hátrafogva a mostanában divatos, idióta férfi kontyba, amit egyetlen jó ízlésű férfinak sem lenne szabad hordania. Plusz teljesen úgy néz ki, mint aki egy évszázaddal ezelőtt borotválkozott utoljára.

Versenybe akar szállni a *Kacsadinasztia* legszörösebb szereplője címért...? Mármint, értem én, hogy még nem kezdődött el a bajnokság, de azért uramég... Ha csak a higiéniára gondol az ember...

Áttörli a homlokát a törülközővel, és mikor újra felemeli a szemét, a tekintete egyenesen rám szegeződik. Még így a szobán keresztül is érzem, hogy ez a leghidegebb, legkérelhetetlenebb, jeges, szürke szempár, amit valaha is láttam.

Különös érzés fog el. Mintha áram futott volna át rajtam. Nem egy kellemes érzés. Összeszalad a szemöldököm. Mire az övé is, és sarkon fordul.

Húha, ez nagyon nincs rendben.

Kiráz a hideg, és kissé el is kedvetlenedem a baljóslatú kezdet után.

Lassacskán eszembe ötlenek az évek során összeszedett homályos részletek: Shaw hírhedten zárkózott életet él. Az elmúlt évek alatt észrevétlenül vált a bulvársajtó frissen válogatott üdvöskéjéből hivatásos remetévé. Híres arról, hogy durván elhallgattatja az akadémikus bekiabálókat, és még az autogramosztást is visszautasítja. Nem a legszerencsésebb hozzáállás az államok legnagyobb médiagépezetében. Már rég világgá üldözte volna a kegyetlen New York-i média,

ha nem imádná annyira az egész rajongótábor, és nem nyert volna már egy Super Bowl-t a New York Titans-nek.

– Rendben, tehát a részletek. A munka határozott időre, kilencven napra szól. – Mr. Tökély hangja váratlanul visszarángat a jelenbe a morfondírozásomból. Érzem is, ahogy az előbb még bennem tomboló szinte részegítő, esztelen izgalom már párolog is el belőlem. – A szolgálataiért százezer dollár honorárium jár, feltéve, hogy minden rendben folyik majd.

– Komolyan mondja, hogy százezer dollárról beszélünk három havi gyereknevelésért?

– Igen – válaszol tökéletes pókerarccal. És íme, az esztelen izgalom lángja újra fel is lobbant bennem. – Azonban lenne pár megkötés. A honorárium három részletben kerül kifizetésre, minden hónap végén – már amennyiben kitart addig. Akarom mondani, ameddig Mr. Shaw alkalmazásában marad.

Ó, igen, mint mondták: problémás... Százezerért el tudom viselni. Kivéve, ha feleségül vesz... Aztán hazudik nekem... És mindközben illegális piramisdjátékot játszik az orrom előtt.

– Megegyeztünk. Mikor találkozhatok Sammel?

– Most rögtön – feleli, és már áll is fel a székből.

Mr. Tökély felvezet egy nagy emeleti hálósobához, amihez egy kisebb játszószoza kapcsolódik. Egy vékony szálú, világosbarna hajú kisfiú térdel egy óriási Lego szett előtt, amit aprólékos gondnal rakosgat össze. Odasétálok, és törökülésben lehuppanok mellé. Rám pillant azzal a már valahonnan ismerős, nagy, szürke szemmel, majd félénken vissza is kapja a tekintetét a köztünk lévő átláthatatlan legokupacra.

– Ezt mind egyedül raktad össze? – Futólag újra felpillant rám, majd vállat vonva bólint. – Klassz.

A következő húsz percben csendben ülünk. Kikeresgélem a szükséges darabokat az összeszerelési útmutató szerint, és sorban adogatom neki, ahogy dolgozik.

– Már csak annyi van hátra, hogy találkozzon Callel, mármint Mr. Shaw-val – közli az álompasi, aki, hála a magasságosnak, nem lesz a munkáltatóm. – Foglaljon helyet; megnézem, hogy ráér-e – teszi hozzá gyorsan, ahogy visszaérünk a földszintre.

Tíz percig ülök türelmesen várakozva a csupasz elefántcsontsín falat bámulva. Összeszorított térdekkel és ütemesen dobolva a lábfejemmel, próbálom visszatartani az ingert, amíg csak tudom, hogy ne kelljen elmennem mosdóba. Öt perc után feladom, és elindulok keresgélni. Vitatkozni látszó férfihangok ütik meg a fületem, ahogy a folyosófordulóhoz érek.

– Nem. – A hang mély és bársonyos. Kétségkívül a legszexibb férfihang, amit valaha hallottam, pedig nem könnyen dobálózok ilyen kijelentésekkel. Telefonszexért kiáltó hang. Ez a pasi simán ki tudna elégíteni bármilyen nőt szimplán azzal, hogy felmondja az ábécét.

– Hogy érted, hogy nem? Fejbe talált egy súlyzó? Ezt már megbeszéltük!

– Úgy értem, hogy nem. Találj valaki mást!

– Próbálj már meg észszerűen viselkedni egy rohadt pillanatig, Cal! A nő több mint képzett, hajlandó átmeneti munkát vállalni, nem mellesleg pedig, az az érzésem, hogy Sam máris kedveli.

– Mondott bármit is Sam? – A hang egyből gyengédebb, szinte aggódó.

– Nem, nem is kellett. A saját szememmel láttam. Kedveli a nőt.

– Távolítsd el a házamból.

Azt a... Nehéz eset?

Ez a pasi messze durvább a nehéz esetnél. Megbocsáthatatlanul és teljes mértékben szimplán bunkó. Hogy meddig is tudnék itt kitarítani...? A kétség már kezd is beszivárogni az agyamba.

Vajon hányan lehettek már előttem?

– Nézd, a legutóbbi hét, tökéletesen képzett jelölt egy héten belül felmondott. Elfogytak a lehetőségek – jelenti ki Mr. Tökély. Fantasztikus. A számok nem nekem kedveznek.

– Ahh... Tüntesd el ezt a kibaszott tehenet a házamból! Most!

A szavak egyesével csengenek a fülemben; szépen elválasztva és lassan, mindegyik után egy magas frekvenciájú sípolással.

Tüntesd. El. Ezt. A. Kibaszott. Tehenet. A. Házamból. – Biiiiiíp...

A rohadék még csak nem is próbált suttnogni. Ennyi erővel akár gyufát is dobhatott volna egy valagnyi olajoskannára. És az eddig a felszín alatt fortyogó elmúlt három év lassan mérgező dühe ezzel egy csapásra lángra kap bennem. Már nem is gondolkodom, csak cselekszem. Ott rohadjon meg a százezer dollár. Szorosan összeszorított szájjal, hónom alá préselt táskával, felszegett fejjel már megyek is a kijárat felé. Ahogy elérem a konyhát, megállok az ajtóban és várok.

Mindketten megfordulnak, és felém néznek. Az arcom tökéletesen kifejezéstelen, hideg maszkba torzult. Volt időm kidolgozni ezt az arckifejezést a megszámlálhatatlan kihallgatás során az FBI és az Amerikai Értékpapír- és Tőzsdedefelügyelet irodáiban. Mr. Tökély arca elsápad a hirtelen zavartól, ahogy megpillant. Shaw meg se rezdül, csak tovább kutat azokkal a dühös, élettelen, jeges szürke szemekkel. Millió dolgot szeretnék a fejéhez vágni, már a nyelvem hegyén van a kifakadás, de végül csak szótlánul kísétálok. Nincs az az isten, hogy megengedjem ennek a menthetetlen bunkónak, hogy

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

lássa, mennyire felzaklatott; hogy a büszkeségem utolsó darabkáitól készül megfosztani. Még arra sem érdemes, hogy felhúzzam magam. Pedig sikerült. Iszonyatos mód sikerült. Elmehet a gusztustalan szakállával együtt a picsába.